

The background of the cover is a dense field of white dots of varying sizes, resembling a starry night sky. A large, solid purple shape, consisting of a vertical rectangle and a diagonal wedge at the bottom, frames the left and bottom portions of the cover. Within the purple rectangle, a black silhouette of a person stands, holding a small object up to their face as if taking a photograph. The title 'Zapomenuté světy' is printed in white, sans-serif font across the middle of the purple area.

Zapomenuté světy

● — pointa

Dominik Bouda

Zapomenuté světy

Vyšlo také v tištěné verzi

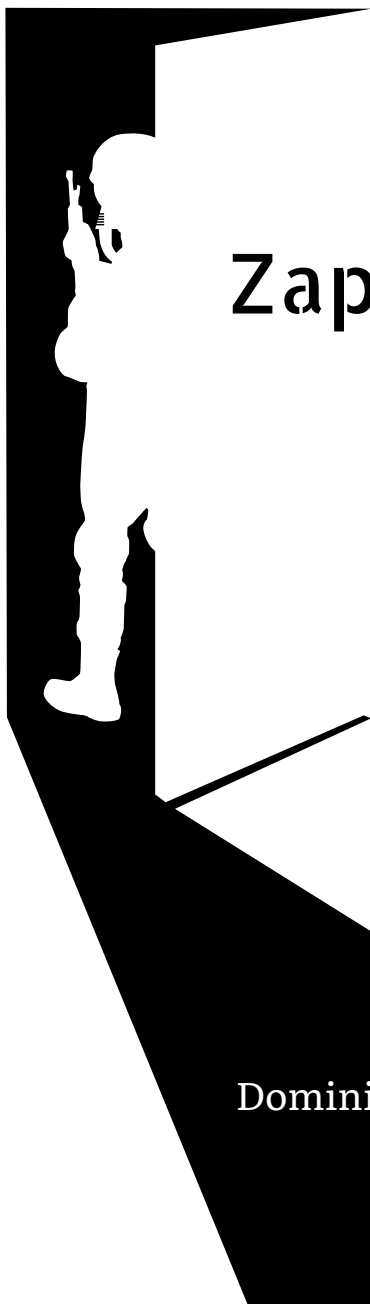
Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Dominik Bouda
Zapomenuté světy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zapomenuté světy

Dominik Bouda

00

Prolog

„Generální náčelník vás za chvíli přijme, plukovníku Robbinsoně,“ řekla pohledná asistentka sedící za příliš velkým stolem, aniž by vzhledla od dokumentů, které právě podepisovala. „Můžete se zatím posadit do čekárny pro hosty.“

Plukovník beze slov přešel z malé pracovny do obrovské místnosti půlkruhového tvaru. „Uklidni se, Ryane,“ pronesl tiše, zatímco naposledy zkontroloval stav své uniformy. „Je to jen bezvýznamná schůzka s náčelníkem generálního štábu, o kterém ani nevíš, jak vypadá.“

Přestože byl Ryan plukovníkem, osobně se nikdy s náčelníkem generálního štábu Koljou – z hlediska postavení třetím nejdůležitějším mužem v Juliánské alianci – nesetkal. Uvědomoval si, že z něj nejistota sršela už před pouhou asistentkou, která se na něj ani nepodívala. Jak se měl zachovat před mužem, jenž má v alianci prakticky jednu z nejvyšších hodností?

Pět nadcházejících minut mu přišlo jako hodiny strávené na bitevním poli.

„Vstupte!“ ozval se hluboký hlas vycházející z interkomu nade dveřmi.

Po vstupu do tmavé oválné pracovny Ryan zjistil, že zde nejsou žádná okna. Jediný zdroj světla představoval malý houpající se lustr uprostřed místnosti.

„Pohov, plukovníku. Posadte se,“ vyzval jej mírně zarostlý muž v černé vojenské uniformě se třemi fialovými pruhy

značícími jeho hodnost a ukázal přitom na jedno ze dvou kožených křesel před svým stolem.

„Ano, pane! Děkuji, pane,“ přednesl Ryan s úctou a dle rozkazu se posadil. Pohled mu přitom zavadil o jmenovku označující, že muž před ním je generální náčelník Robert Kolja.

„Plukovníku, Ryane Robbinsi, vzhledem k vašim výsledkům a zásluhám jste byl vybrán generálním štábem pro náš nový projekt. Jedná se o misi neuvěřitelných rozměrů, která se jistě zapíše do dějin celého našeho světa. Co na to říkáte?“

„Zní to vskutku úžasně, pane,“ zakoktal se Ryan s úsměvem, který nedokázal udržet na uzdě. „Smím se zeptat, co je cílem mise, pane?“

„Chápu vaši zvědavost, plukovníku, ovšem jedná se o přísně tajné informace, které vám nemohu sdělit dříve, než budu mít vaši kladnou odpověď. Takže?“ pobídl ho.

Plukovník se dlouho nerozmýšlel a rázně odpověděl:

„Ano, pane, bude mi ctí, pane!“

Nato si od generálního náčelníka převzal dokumenty s informacemi o místě, jež dozajista změní celý chod dějin, dostal ze sebe ukázkové zasalutování, za jaké by se nestyděl ani kdejaký vystrašený voják, a mohl odejít.

„Na shledanou, plukovníku Robbinsone,“ rozloučila se s ním asistentka a Ryan si povzdechl.

Pocházel ze severní části Aliance, kde bylo jeho jméno běžné. Avšak ve zbytku země, kde se výslovnost lišila, ho lidé četli spíše jako ‚Robinzn‘. Tento malý rozdíl v jazyce vedl k tomu, že mu ostatní začali říkat jednoduše ‚Robinson‘.

Nicméně byl na své jméno náležitě hrdý a tyhle zkomoleniny ho nesmírně vytáčely. Ovšem náčelník generálního štábu ho mile překvapil, když jeho příjmení vyslovil správně.

Úsměv se mu opět vrátil na tvář.

Několik následujících měsíců strávil na utajené základně, kde se mu ti nejlepší odborníci snažili objasnit doposud nezveřejněné poznatky z oblasti vědy, na něž před lety vědci Juliánské aliance přišli. Při hodinách elementární fyziky musel dát za

pravdu svému středoškolskému učiteli, který se zapřísáhl, že se ve svém životě s rovníciemi nejméně jednou setká.

Pak nastal dlouho očekávaný den.

„Jste připravený, plukovníku?“ zeptal se ho nadšeně mladý vědec v bílé košili, který zjevně chtěl být na jeho místě.

Ryan neodpovídal. Byl beze slov od chvíle, kdy vstoupil do obrovské místnosti plné blikajících počítačů, přístrojů s anténami a tlustých kabelů rozpínajících se po chladně vypadající kovové podlaze.

Avšak jeho veškerou pozornost měl obrovský objekt uprostřed místnosti. Objekt, o kterém za poslední týdny získal tolik informací!

Tohle byl Průchod. Deset metrů vysoký předmět, zdánlivě připomínající obří kámen, byl z lehce třpytivého, složením dosud neznámého materiálu a jeho tvar nešlo jednoznačně určit běžnými geometrickými prvky. Jednalo se o velice nepravidelný ovál, ovšem nejzajímavější byla nerovnoměrná díra zející uprostřed.

„Prosím všechny o chvíli pozornosti,“ požádal zvučným hlasem vedoucí technik Douglas a postavil se před Průchod. „Po dlouhém zkoumání těmi nejlepšími odborníky a neuvěřitelně náročných výpočtech vám můžeme hrdě oznámit, že toto není jen obyčejný historický artefakt, ale portál do jiných světů!

Naše čistá a nadřazená rasa, po právu zrozená k vládnutí, konečně dokáže naplnit svůj osud – nejen ovládnout naši planetu, ale podrobit si celou galaxii. Ti, kdo stojí pod námi, se musí smířit se svým místem v dějinách lidstva!“

Jeho slova rezonovala sálem jako ozvěna osudového proctví. Každý přítomný cítil sílu jeho oslov. Dav v místnosti povstal a s nadšením reagoval bouřlivým potleskem.

Celý jeho proslov byl věnován především politikům. Každého alespoň trochu důležitého úředníka totiž zajímalo, kam se za poslední dva roky ztrácela čtvrtina státního rozpočtu.

Ryan tleskal ze všech nejsilněji. Neměl na vybranou, všichni směřovali pohled k němu. Pomalu začínal prosakovat nervozitou, ale když zahlédl, jak všechny nedůležité osoby vyvádějí z místnosti, musel se v duchu ušklíbnout.

„Zapojte poslední krystal,“ ozval se Douglasův sytý hlas ze všech vysílaček. „Plukovníku Robinsone, vy se připravte na své místo.“

Ryan převrátil oči v sloup nad svým zkomoleným příjmením, postavil se na žlutou rampu mířící směrem ke kamennému objektu a převzal si od inženýra helmu – dýchací přístroj s uzavřeným okruhem, který společně s oblekem chránil celý povrch jeho těla před jedovatými plyny, viry a nedostatkem kyslíku – nepostradatelnou část své výstroje.

Ve chvíli, kdy vědci vložili do malé skuliny na zadní straně kamene poslední chybějící krystal, se celý objekt zatřásl. Kdyby byl Ryan jen o trochu méně připravený, otřes by ho shodil z rampy. Celým objektem prošel viditelný záblesk a v momentě, kdy lehce namodralý blesk zmizel, se vytvořila fialová hmota a vyplnila mezeru uprostřed kamenného artefaktu.

„Utište se, prosím!“ zakřičel vojenský důstojník, aby uklidnil jásající vědce. Kdosi nejednou zvolal typické *heuréka*.

Hlasy utichly. Ryan stál před Průchodem jako přibitý. Čekal na vědce, který po jeho pravici postupně do fialové hmoty vkládal přivázanou kameru. Po jejím zmizení pár sekund počkal, vytáhl ji zpět a začal sledovat záznam. Téměř okamžitě zdvihl palec nahoru a seběhl z rampy.

„Na tenhle moment jsme vás připravovali, plukovníku,“ řekl generální náčelník Kolja, který se znenadání objevil po jeho boku. „Zbytek už je na vás. Upřímně doufám, že se v pořádku vrátíte,“ dodal bez známky jakýchkoliv emocí.

Ryan všem v místnosti zasalutoval, nasadil si dýchací přístroj a přistoupil k vlnící se fialové hmotě. Zhluboka se nadechl a vešel do Průchodu.

01 Kapitola

O PATNÁCT LET POZDĚJI

„Fantastický pohled,“ zašeptal tiše Jefferson Link a lehce se pousmál.

Seděl ve vysoké trávě u velkého teleskopu a sledoval dva zářící měsíce na noční obloze. Jejich odlišnosti byly rozpoznatelné již na první pohled. Jeden z nich, ten méně výrazný, se podobal tomu na Zemi. Ovšem ten druhý, vypadající jako jeden ze Saturnových měsíců, svým zevnějškem připomínal houbu na mytí. Celý jeho povrch se skládal z desítky kilometrů hlubokých děr, jež mu propůjčovaly tak unikátní vzhled. Pohled na dvě přirozené družice planety ho uchvátil natolik, že úplně zapomněl na vojáka s puškou stále chodícího okolo.

„Nemáš náhodou něco na práci?“ zeptal se ho poručík Atkins.

„Per aspera ad astra,“ pronesl vznešeně Link. Jeho modré oči se přitom zatřpytily jako dvě malé hvězdy.

„Co to zas blábolíš?“

„Přes překážky ke hvězdám,“ vysvětlil vědec latinskou frází a dál sledoval hvězdnou oblohu nad hlavou. Její krása ho hypnotizovala každou noc.

„Stále ti nerozumím,“ protočil oči poručík. „Vy vědci si vždycky najdete čas na to se flákat.“

„Se svou prací nemohu začít dřív, než vyjde slunce, a ty moc dobře víš, že to bude až za patnáct minut. Jakmile

se ukáže, pustím se do toho, abych tě nerušil v tom tvém postávání.“

„Ty jsi zase dneska přecitlivělý,“ odsekl nevrle Atkins. Následovalo hrobové ticho, které si oba náramně užívali.

„Nebudete mít s Alexem náhodou v brzké době výročí?“ ozvala se po chvíli poručíkova sentimentální stránka, již se snažil zakrýt drsným výrazem na tváři.

„Ano,“ odpověděl stále podrážděný Link. „Právě proto fotím ty měsíce. Bude z toho několik překrásných obrazů.“

Link se při své práci příliš nenadřel. Mezi jeho povinnosti v týmu patřila kontrola podnebí, půdy a řady jiných, potenciálně ohrožujících podmínek. Někteří jeho přátelé, jestli je tak vůbec mohl nazývat, se až příliš vyžívali v připomínkách o jednoduchosti jeho práce. O to víc ho to vytáčelo ve chvíli, kdy si byl jistý tím, že nemají pravdu. Pokud by v nesčítném množství dat přehlédl jakoukoliv nesrovnalost, mohla by jeho chyba stát alianci milionů. I přes veškeré jeho námitky a protesty ho zbytek týmu opět nechal s poručíkem, jeho naprostým opakem.

James Atkins byl mužem na hranici třicítky, s očima, které nikdy nevypadaly úplně bděle – možná šlo o důsledek přílišného pití, možná za to mohl neustálý nezáměr o život kolem něj. Práce, kterou vykonával, ho očividně netěšila. Téměř nedokončil základní školu a k armádě se dostal jen díky neobvykle dobré fyzičce. Čas od času přicházel do práce s mírným závanem alkoholu, ale jeho nadřízení nad tím doposud přivírali oči. Většinu doby trávil ve svém vlastním světě a spoléhal na to, že ostatní v týmu za něj odvedou to podstatné. Byl to ten typ člověka, který by raději trávil večery v zapadlém baru, než aby řešil povinnosti, jež plynuly z jeho pozice. Ačkoliv navenek působil odměřeně a občas až nebezpečně lhostejně, v jádru byl zahořklý a plný nenaplněných ambicí, které už dávno pohřbil pod maskou cynismu.

„Jaký je přesný čas do dalšího kontaktu se Zemí?“ ozval se z vysílačky majorův hlas.

„Konkrétně dvě hodiny a jedenáct minut, pane,“ odpověděl Link a vyskočil ze země. „Děje se něco?“

„Narazili jsme na struktury, které svým vzhledem připomínají včelí hnízda. Hodně velká hnízda. Podle Helen jsou již dlouho opuštěná, ale raději se sbalte a v případě ohrožení buďte připraveni k evakuaci. Pike, konec.“

„Nevěděl jsem, že je major Pike alergický na včelí bodnutí,“ zavtipkoval Link. Úsměv se mu z tváře vytratil, jen co zahlédl poručíkův vážný výraz.

„Není, a i kdyby byl, tak to na situaci nic nemění. Slyšel jsi rozkaz.“

„Ještě musím připravit jeden ze senzorů UV záření,“ odvětil vědec. Ten má zase náladu, pomyslel si.

Druhá polovina týmu, skládající se z velitele majora Pikea, doktora Alexandra Davise a botaničky Helen Burlingové, procházela volným tempem lesem a přitom příjemně tlačala. Konverzaci přerušovalo jen časté praskání všudypřítomných větví. Planeta s označením AC-13 se totiž, na rozdíl od Země, právě nacházela přímo uprostřed podzimu.

Major Marcus Pike, přestože získal každé své vyznamenání právem, byl ve velení střídmější než jeho protějšky, za což si ho nemálo z nich často dobíralo. Vždy se snažil vyslyšet své podřízené a navazovat s nimi běžné lidské vztahy. Nemusel si hrát na namyšleného vedoucího díky tomu, že pracoval jen s lidmi, které si do týmu vybral on sám.

Až na Helen Burlingovou, tu mu přiřadili i přes jeho důrazný nesouhlas.

„Pomalu se začíná rozednívat,“ prohodil major. „Čas vrátit se zpět do tábora.“

„Mrzí mě, že tady nemůžeme zůstat déle,“ řekla zasmušile Helen, vzápětí se však usmála, když spatřila malou rostlinu připomínající pozemskou orchidej. Její pozornost zaujaly vzdušné kořinky, jež okolo ní pomalu stoupaly k nebi. Klekla si ke květině a se zájmem si prohlížela neobvyklou stavbu rostlinného těla. „Vaše průzkumy jsou vždycky tak krátké?“

„Jen jste zatím měla smůlu,“ zasmál se Alex. „Tato a předchozí jednodenní mise patří spíš mezi výjimky. Většinou na

planetách travíme minimálně týden, kdy provedeme důkladný průzkum. Sama uvidíte, že na botaniku budete mít ještě dostatek času.“

„Ticho!“ rozkázal major Pike a na zdůraznění zvedl ruku.

Stáli na místě jako zkamenělí, čekající na majorův rozkaz. Všichni se pomalu podívali k zemi, která se pod nimi začala mírně třást a hučet. Až po chvíli jim došlo, že ty zvuky nevycházejí ze země, ale z několik metrů vysokých úlů, jež s ní byly propojeny.

„Počkejte,“ zašeptal Pike, když z jednoho vyletěla včela velikosti zaťaté lidské pěsti. Červená barva se na jejím těle střídala s černou a chloupky připomínaly malé jehly.

Na první pohled vypadala neškodně. Její let byl pomalý, až ospalý. Závany vzduchu z jejích mohutných křídel jim vířily kolem tváří, ale nikdo se ani nehnul. Doufali, že hmyz jen prozkoumává jejich přítomnost. Pak ale, bez varování, včela prudce změnila směr k Alexovi a z těla vystřelila dlouhé žihadlo. Alex stihl uskočit na poslední chvíli a jehlice se neuvěřitelnou silou zabodla do stromu za ním. „Proč...“ vyjekl, ale odpověď byla zjevná: něco muselo spustit její agresivní reakci, snad vibrace jejich kroků nebo nechtěný pohyb blízko úlu.

„Utíkejte!“ zakřičel Pike, přiběhl k Alexandrovi a pomohl mu vstát.

Vzápětí vyletěl celý roj vydávající takový hluk, že jim téměř znemožnil komunikaci vysílačkou. „Připravte se na evakuaci!“ hulákal major do přístroje, doufaje, že ho Link s Atkinsem slyší.

Běh lesem připomínal překážkovou dráhu. Za prvním spadlým stromem jich bylo několik dalších, okolo nich neprostupné křoví nebo zlámané větve ostré jako kopí. To vše je zpomalovalo a omezovalo.

Všichni běželi, co jim nohy stačily, ale zdálo se, že jim to není nic platné. Každým krokem se k nim včely přibližovaly. Neletěly nijak rychle. Naopak, byly pomalé a neohrabané, ale na rozdíl od lidí je popadané stromy nijak nezdržovaly. Čím více se blížili konci lesa, tím menší náskok před nimi měli.

Jako správný vůdce běžel major Pike jako poslední. Srdce mu poskočilo, když mezi něj a dva členy jeho týmu z obou

stran vletěly dvě okřídlené potvory s připravenými žihadly. Prosmýkl se pod nimi a o chlup se jim vyhnul. Přistál v mechovém houští, rychle popadl zbraň, která mu vypadla z ruky, a utíkal za ostatními.

Oslňující východ slunce ho před poslední řadou stromů na okamžik oslepil. Naštěstí si jeho oči rychle přivykly nečekané záři a vzápětí už viděl normálně. Když konečně vyběhl z lesa, uviděl, že Helen a Alex se už téměř dostali do tábora.

Pike předpokládal, že tou dobou už bude Link čekat s poručíkem u nedalekého Průchodu, avšak on za sebou táhl těžký teleskop a nacházel se teprve ve třetině cesty.

„Nech to tady, ti říkám!“ zakřičel na něj poručík, jenž mezitím běhal okolo Průchodu a hromadil před ním větve a listí.

„NE!“ Bylo zřejmé, že se o tom hádali už nějakou chvíli.

„Linku, nech ten teleskop a běž!“ rozkázal Pike. Dělal je od sebe už jen kousek.

Link se na chvíli zarazil, jako by nemohl uvěřit, co právě slyšel, ale pod Pikeovým přísným pohledem se rychle vzpamatoval. Pustil teleskop na zem a okamžitě se vydal za Helen a Alexem, kteří ho mezitím doběhli.

K Průchodu dorazili všichni čtyři téměř současně. Byli zcela vyčerpaní, ale odhodlaní.

„Tak pomůže mi někdo?“ ozval se poručík s náručí plnou větví. „Když v okolí uděláme oheň, mohli bychom je uklidnit, až zastrašit.“

„Má pravdu, to by mohlo vyjít,“ kývla Helen s notnou dávkou nadšení.

„To nemá cenu,“ namítl Link. „Průchod nám otevřou za víc než hodinu. Nevidíš, že už jsou skoro tady?“ Hlas mu přeskakoval, jako by začínal vzlykat.

„Tohle nám získá trochu času,“ usmál se poručík. Jedním perfektně naučeným pohybem vytáhl z pouzdra Berettu a zamířil na láhev s propan-butanem na druhé straně tábora. První střelou způsobil ohnivý proud. Tvořil zajímavou show, ale účinek neměl žádný. Druhá střela celou láhev vznítila a vytvořila nad místem, kde stála, ohnivou kouli spalující vše v jejím okolí.

Roj to roztrhalo v nespočet malých částí. Včely byly zmatené, narážely do sebe a navzájem se bodaly. Tohle byla ta chvíle.

Major rozdál rozkazy a každý se rozeběhl do jiného směru. Alex, Link a Helen začali sbírat popadané větve s listím a formovali z nich další hromádky k podpalu. Poručík si vzal svou pušku, a dokud byly včely zmatené, redukoval jejich počet. Zatím nevěděl, jestli jeho plán vyjde, ale byl na něj nesmírně pyšný, a to i přestože nepocházel z jeho hlavy. Minulý týden totiž viděl něco podobného v jednom přírodovědném dokumentu. Pike mezitím z batohů vyndal kouřové granáty pro případ, že by jejich první plán nevyšel, a z flašky technického lihu připravil amatérský Molotovův koktejl. Pokud by se větší skupina včel rozhodla kouřem proletět, byl připravený využít jakýkoliv prostředek k tomu je zastavit a ochránit tím svůj tým. Vzápětí se k ostatním přidal a začal hotové hromádky zapalovat. Po celou dobu je dusil jejich svršky, aby oheň produkoval co nejvíce kouře.

Po pár minutách se včely opět semkly proti společnému nepříteli. Výbuch je naštěstí zmátl na dostatečně dlouhou dobu, aby lidé získali potřebný náskok.

Všechny ohně se podařilo rozdělat dříve, než přiletěl útočící roj. Ten se podle očekávání uklidnil a kouří se vyhýbal, a Pike dokonce nemusel použít jediný z připravených granátů. Nedýchal se jim nijak dobře, ale za přežití to stálo. Za hodinu a pár minut se naštěstí Průchod naplnil fialovou hmotou. Svršky uhasili ohně a vběhli do vlnící se hmoty.

Svět potemněl a rázem vše na sekundu až magicky zfialovělo. Během celého přechodu pociťovali dopad každé molekuly, která cestovala s nimi. Nebylo to nebezpečné a pro většinu ani nepříjemné, a to i přesto, že brnění značně připomínalo příznaky roztroušené sklerózy.

„Odpojte krystaly!“ zakřičel až zbytečně hlasitě Pike, když jako poslední vyšel z fialové hmoty. Objevili se v obrovské hale, velikostí a tvarem připomínající hangár, z níž včerejšího večera v téměř stejný čas odešli. Před Průchodem stál přesně tucet vojáků.

Přímo ze Země se na zcela neprozkoumané planety chodilo zřídka. Zejména jen tehdy, kdy měly být planety naprosto bezpečné. Měly být...

„Co se stalo, majore?“ vyhrkl postarší vědec v šedém plášti, jakmile vyklouzl zpoza nákladního auta plného vybavení, které měli na cizí planetu původně převézt. Ve stejnou chvíli se však fialová hmota vyplňující Průchod vrátila zpět do jeho kamenných stěn.

Místnost se ihned zaplnila tuctem ospalých vědců. Jejich rozhořčení sršelo ze všech koutků zmačkaných obličejů.

„Beta to s průzkumem pěkně posrala...“ začal Atkins, rozhodil rukama a seběhl z rampy.

„Uklidněte se, poručíku. Žádné ukvapené závěry, než –“ pokusil se ho utiшит major Pike.

„Na to ti kašlu, Marcu. Doufám, že si tohle někdo pořádně odskáče,“ přerušil ho a ztratil se za plechovými dveřmi.

„Co to do něho vjelo?“ ozvalo se tiše z davu vědců.

„Je to průměrný zelený mozek,“ řekl někdo posměšně.

„Já slyšel, že sotva prošel psychotesty,“ ozval se další hlas.

„Majore?“ připomenul se vědec v šedém plášti před ním.

„Omlouvám se,“ okamžitě odpověděl. Aroganci svého podřízeného přehlížel jen díky sympatiím, které je spojovaly již od vojenské akademie. Přestože se snažil nevěnovat podrážděným vědcům pozornost, něco z jejich konverzace ho zaujalo. „Překvapily nás místní organismy s vysokým stupněm agresivity. Nedoporučuji se na planetu vracet.“

„Rozumím,“ vědec si promnul spánky a zapsal si něco do svých desek. „Na ošetřovně váš již očekávají.“

Pike poděkoval, rozloučil se se zbytkem týmu a okamžitě zamířil k plechovým dveřím, ve kterých poručík Atkins zmizel. Kam se jen mohl ztratit, pomyslel si. Odpověď ale znal moc dobře. Proklouzl spleť chodeb v přízemí, vyběhl po schodech do třetího patra a zamířil přímo do kantýny.

V rohu místnosti zahlédl známou tvář.

„Mohu přisednout?“

„Jasně, Marcu,“ odpověděl Atkins.

„Díky,“ řekl a odložil svou pušku, batoh, vestu a posadil se naproti němu. Po celou tu dobu poručík zíral do sklenice levné lihoviny.

„Hele, omlouvám se za to, jak jsem tam po tobě vyjel...“

„Nemusíš se omlouvat, taky jsem ještě našťvaný,“ přikývl.

„Jen příště omez to oslovení. Podtrhává to moji autoritu.“
„Já vím. Prostě mi to někdy nedochází,“ odpověděl a obrátil do sebe obsah celé skleničky. „Chybí mi ty časy, kdy jsem nemusel řešit povinnosti vyšší hodnoty. Mohl jsem tě oslovovat jménem a zbytku jsem pouze salutoval.“

„Změnilo se toho hodně. Nezapomínej, že v té době jsme ještě mohli chodit k volbám,“ zasmál se Pike nad vzpomínkou na jejich akademické časy.

„To mi ani nepřipomínej. Stále nechápu, proč má náčelník Kolja dosud nejvyšší pravomoc, když už několik let nejsme ve válce. Tehdy by ho nikdo nevolil, natož dnes,“ pronesl přiopile poručík.

„Je pravda, že ho do funkce dosadili kvůli snazšímu rozdávání rozkazů v době války, což bylo určitě správné rozhodnutí, ale svou práci odvádí stále velmi dobře. Je to určitě férový chlap a občané nevidí důvod ke změně,“ pronesl strojově naučenou větu. I přesto se však ohlédl, zdali je někdo neposlouchá.

„A tobě ta změna nevadí?“

„Samozřejmě že by bylo příjemnější, kdyby svou moc trochu rozprostřel, ale...“

„Myslel jsem naši práci,“ přerušil ho Atkins a přisunul se blíž ke stolu. Z úst mu táhnul pach levného alkoholu. „Moc dobře si pamatuji ten den, kdy jsi mi oznámil, že dostaneš svůj vlastní tým a budeš cestovat na jiné planety. Do smrti ti budu zavázán, že jsi stál o to, abys mě do svého týmu dostal, ale myslím si, že s námi jen ztrácíš čas.“

„O čem to mluvíš?“

„Marcu, oba moc dobře víme, že kontrolování půdy, větru a co já vím čeho dalšího pro tebe není,“ usmál se smutně poručík. „Máš přece na víc.“

„Moc dobře víš, že to jinak nejde. Můj tým nemá dostatek zkušeností, aby se z nás stal bojový tým, a už vůbec ne v době, kdy se opět zhoršují vztahy mezi aliancí a federací. O nové členy žádám již přes dva roky, ale málokdo by chtěl riskovat svůj život se mnou.“

„Nedávej si to za vinu. Nemůžeš za to, co se před šesti lety stalo.“

Ke stolu se rychlým krokem přiblížil voják v zelené uniformě. Pike vytušil, o co jde, a rovnou mávnutím naznačil pohov.

„Mohu s vámi mluvit o samotě, majore?“

„Sakra, to nevidíš, že se tady spolu bavíme?“ vybouchl Atkins, ale jakmile zahlédl vojákovu hodnost, vystřelil od stolu do pozoru a zasalutoval. „Omlouvám se, kapitáne.“

„Pohov! Posad'te se, než si to rozmyslím,“ zatřepal hlavou a pokračoval. „Pane, za třicet minut se máte dostavit do zasedací místnosti číslo tři. Rada se s vámi chce setkat.“

„Za jakým účelem?“ optal se Pike.

„Měl jsem vám předat pouze tuto zprávu, pane!“

„Dobře, můžete odejít, kapitáne.“

„Rozkaz, pane!“ zasalutoval voják. „Děkuji, pane!“

„Co ti můžou chtít?“ zeptal se Atkins a položil hlavu na stůl. Únava a účinky alkoholu se už začínaly projevovat. „Myslíš, že si tě předvolali kvůli tomu, co jsem udělal u toho Průchodu?“

„To si nemyslím. Pokud by tomu tak bylo, předvolali by si nás oba,“ poplácá ho Pike po rameni, sebral své vybavení a vstal od stolu. „Raději se půjdu připravit a ty se dej do kupy. Nechci od nikoho na základně slyšet, že se tady člen mého týmu zase potuluje pod vlivem.“

„Jasný, šéfe,“ odpověděl poloospale, aniž by zvedl hlavu ze stolu.

Pike se nemínil nadále zdržovat a z místnosti raději odešel rychlým krokem. Před radou je zapotřebí vystupovat seriózně, a tak se rozhodl vydat do své kóje, kde ponechává osobní věci. Šlo o malou obdélníkovou místnost bez oken a mít jen o trochu širší ramena, ani se v ní neotočí. Nedokázal si představit, že v těchto místnostech dokáže někdo dlouhodobě žít.

Odložil své vybavení na postel a z úzké skříně vytáhl tmavě modrou vycházkovou uniformu a doplnil ji baretem. Běžně by se šel po misi hned vysprchovat, ale nemínil riskovat, že přijde před radu se zpožděním. Pro jistotu to mírně přehnal s voňavkou, převlékl se a opustil kóji.

Všichni, které ve spleťtých chodbách základny potkal, mu zasalutovali.

Věděl, že mu musí salutowat – strávil v armádě téměř polovinu života a tohle byl prostě řád. Jenže na jejich tvářích bylo něco znepokojivého, až děsivého, jako by v něm viděli ztělesnění všech hodnot, kterým věřili. Tenhle podivný fanatismus ho vnitřně odpuzoval, přesto se ke svým nadřízeným musel chovat stejně jako oni. Nesnášel to.

K zasedacím místnostem to nebyla dlouhá cesta. Vojenský labyrint znal perfektně nazpaměť, dorazil dokonce s předstihem, a tak na povolení vstoupit čekal dalších pět minut.

„Posaďte se, majore Pikeu,“ pobídl ho jeden z pěti členů rady.

„Děkuji vám za přijetí,“ odvětil a posadil se. Připadal si zde trochu jako u výslechu. Pokud to ovšem výslech nebyl...

Rada složená z vojenských důstojníků, vědců a válečných poradců před ním seděla u půlkruhového stolu.

„Jsem připraven přijmout všechny následky svého jednání, a to včetně ztráty planety s kódovým označením AC-13.“

„Majore, vaše nabídka je velkorysá a rozhodně by potěšila úředníky, kteří se tomuto tématu budou věnovat, ale to není podstatou tohoto jednání,“ oznámil sarkasticky muž sedící na pravém konci stolu.

„Dnešním dnem se tato rada rozhodla posoudit váš požadavek o přeřazení vašeho týmu Epsilon mezi frontové jednotky,“ doplnila ho rudovlasá generálka z levého konce stolu.

„Před dvěma týdny jsme k vašemu týmu přidělili litanskou velvyslankyni Helen Burlingovou,“ pokračoval zarostlý muž sedící uprostřed. „Vzhledem k vašim pozitivním výsledkům a událostem spojeným se ztrátou minulé planety jsme se rozhodli pro změnu ve složení vašeho týmu. Dnešním dnem se stáváte bojovou jednotkou. Budete mít možnost navštěvovat nové planety jako první.“

„Děkuji vám, pane“ řekl šokovaný Pike. Nejistota v jeho hlase vyplňovala každý kout tmavé místnosti. „Mohl bych se zeptat, kdy proběhne další průzkumná mise?“

„Vzhledem k nehostinným podmínkám planety AC-13 začaly přípravy již dnes,“ odpověděl vědec v šedém plášti z pravé strany stolu. „Nějaké další otázky, majore?“

„Je známo, proč bojový tým Beta neodhalil přítomnost těch, řekněme, včel?“

„Tuto skutečnost stále prověřujeme, ale s největší pravděpodobností...“

„Nejspíše se skrývaly v hlubších částech lesa, které tým nedokázal prověřit,“ vyštěkl muž naproti Pikeovi, čímž vědce záměrně přerušil. „Být vámi, tak bych se v budoucnu vyvaroval prozkoumávání neproověřených míst bez přítomnosti kompetentních osob. Předpokládám, že další otázky již nemáte. Nemýlím se?“

„Ne, pane,“ Pike se v místnosti nezdržoval déle, než bylo nutné. Přestože ho konec jednání překvapil, neměl jediný důvod pochybovat o suverenitě členů rady. Po opuštění místnosti se rozhodl informovat o výsledku dva členy svého týmu, které tím jednoznačně nepotěší.

„Majore, jste si naprosto jistý, že se nestihneme vrátit?“ zeptal se rozhořčený Link.

„Je mi to líto,“ odpověděl Pike. „Uvědomuji si, že do vašeho výročí zbývá měsíc. Vzhledem k tomu, že vyrazíme zhruba za tři týdny, tak se pravděpodobně do té doby z mise nevrátíme. Nemohu s touto situací nic udělat, ale přišlo mi správné vám to sdělit jako prvním.“

„Už jsem si zvykl,“ řekl ironicky Link.

„Uklidni se, Lini,“ vložil se do konverzace Alex. „Výročí přece můžeme oslavit kdykoliv.“

Juliánský zákoník kategoricky zakazoval vztahy mezi příslušníky armády stejného pohlaví. Přestože Link ani Alexander nebyli členy armády, jejich vztah byl odsuzován téměř každým. Dívali se na ně skrz prsty, dělali jim naschvály anebo se jim vyhýbali obloukem.

„Vzpomínám, že minulý rok došlo ke stejné situaci, a chápu tvoji reakci, Linku, ale Alex má pravdu. Proto, než jsem sem k vám přišel, zastavil jsem se u pár vysoce postavených lidí a po této misi dostanete několikaměsíční dovolenou. Vy si odpočinete a já budu mít čas na zaučení nových členů.“

„Děkuji, majore,“ usmál se Alex.

„To je skvělý. Díky,“ prohlásil Link a objal Alexe.

Neformální setkání nebyla mezi týmy příliš častá, protože jejich členové na různých planetách společně trávili pomalu více času než na Zemi, ale společný večer s Linkem a Alexem přesto pomohl Pikeovi zapomenout na nedávné události.

Po sentimentálním večeru zamířil přímo do svého bytu. Po zdlouhavém dni myslel pouze na jediné. Teplou sprchu a dlouhý, nerušený spánek, kterého se mu v poslední době moc nedostávalo. Pořád ho budily ty samé sny, v nichž zachraňoval své přátele, ale téměř vždy skončily smrtí jednoho z jeho blízkých a následným probuzením v propocené posteli.

Po velkém městě obvykle cestoval hromadnou dopravou, ale tentokrát se rozhodl pro procházku. Jeho dům stál poměrně nedaleko, a tak využil volný čas, aby se trochu nadýchal čerstvého vzduchu.

Po chvíli zpozorněl, aby neminul poutač, okolo kterého každý den procházel. Po pár minutách jej konečně zahlédl. Svítící billboard byl jediným záchytným bodem ve městě, kde každá ulice vypadala naprosto stejně. V noci zářil jako malé slunce, což ho dělalo doslova nepřehlédnutelným a Pikea z něj nesmírně pálily oči. To, co se na něm nacházelo, ovšem už tak zajímavé nebylo.

Přestěhujte se na Vieru III a zažijte život jako z pohádky! hlásal červený nápis okolo nevýrazné planety.

To určitě, pomyslel si Pike a přidal do kroku. Před dvěma lety, po svém dalším slovním výlevu, mu Atkins daroval sleeveový poukaz na nejznámější dovolenkovou planetu – nejenže se málem nedoplatil, ale tak nepříjemný a řídký vzduch ještě nezažil. Začal trochu litovat, že billboardem ztrácel čas a nechal se svézt autobusem.

Jakmile se konečně dostal domů, okamžitě zamířil do koupelny.

Když po patnácti minutách vylezl ze sprchy, zahleděl se do zrcadla a začal si prohlížet své zanedbané tělo. Mizerná strava a posedlost kávou měly nemalou zásluhu na kvalitě jeho života. Její konzumace také ztěžovala odhad jeho věku, na první pohled vypadal o dobrých deset let starší, než kolik mu skutečně bylo.

Jako vždy jeho pozornost upoutala jizva na levé části hrudníku. Pohled na podlouhlé zranění přímo nad srdcem, způsobené střelnou zbraní, mu pokaždé připomněl jedno a to samé.

Ten jeden osudový den. Ten jeden osudový okamžik před šesti lety.

Vše, co té misi předcházelo, si pamatuje naprosto jasně. Od oznámení o vniku fálských radikálů do vládní budovy až po začátek samotné akce. Ovšem, jak se ve své mysli posouval dále a dále, tak se jeho vzpomínky stávaly bolestivějšími.

Právě se svým zásahovým týmem procházel dlouhou chodbou. Po obou stranách stálo pět párů elektronicky zamčených dveří. Neměli zapotřebí je kontrolovat, protože pro jejich otevření byl nezbytný bezpečnostní kód a otisky dlaní, kterými vetřelci nedisponovali.

Zrovna postupovali kolem poslední dvojice, když utom se rozrazil pár dveří za nimi a objevili se tři muži se samopaly. Jim, který hlídal zadní polosféru, vykřikl varování, ale to už nepřátelé začali střílet. Následovala blesková přestřelka s velmi neblahým výsledkem. Nepřátelé byli sice zabiti, ale jeho čtyři muži klesli k zemi bez známek života. Ani výhra nad protivníkem nedokázala zmírnit bolest z pohledu, jenž se mu naskytl. Jeho kolegové, a především kamarádi, se kterými ho pojilo dlouholeté pouto přátelství, leželi okolo něj mrtví v obrovské louži krve.

Pikeovi se zatočila hlava, když mu pohled padl na Jimovo nehybné tělo. Byl to skvělý kapitán, jenž spoustu let sloužil pod jeho vedením, a nejen to, byl Pikeovým nejlepším přítelem. Muž, kterému by major bez váhání svěřil svůj život a pro kterého by býval sám kdykoliv zemřel. Nejlepší přítel, bratr i kolega, to vše byl Jim, jenže už nikdy neotevře své nebesky modré oči a už nikdy se nebude smát Marcusovým přihlouplým utipům.

V ten okamžik, kdy si tohle všechno uvědomil, ztratil soudnost, nedokázal racionálně myslet, a i přes nebezpečí, které se mohlo každou chvíli opět objevit, se vrhnul k tělu svého přítele a marně se snažil zastavit krvácení z prostřelené krční tepny. Jen vzdáleně vnímal blížící se kroky.

Pak přišla rána a bolest, zprvu ostrá, později spíše palčivá, rozlévající se mu po celé hrudi. Marně se pokoušel nadechnout

a v ústech cítil kovovou příchutí krve. Před očima se mu udělaly mžitky a poslední myšlenka, než upadl do bezvědomí, patřila Jimovi.

Za chvíli se setkáme, kamaráde, pomyslel si těsně před tím, než ho pohltila tma.

Po třech dnech se v nemocnici probudil z kómatu. Jako poslední živý člen svého týmu.

Ten den Marcus zemřel se svými druhy. Část osobnosti, která v něm přežila, se mu už jen vzdáleně podobala.

Od té doby každý večer přemýšlel pouze nad jedinou věcí.

Co zapříčinilo ten jeden osudový den? Ten jeden osudový okamžik?

02 Kapitola

Poručík Atkins rád využíval privilegií, která mu jeho postavení jakožto člena týmu majora Pikea poskytovalo. Nejraději svůj volný čas trávil v restauracích pro důstojníky, přestože kvůli své nízké hodnotě byl na takových místech spíše výjimkou. Většina těchto podniků původně patřila k vojenským akademiím pouze jako jídelny. Postupně se z nich však staly honosné restaurace s velmi kvalitním jídlem, hudbou a nerušenými místy pro politiky a velmi vysoce postavené důstojníky, kteří při svých hovorech nechtěli být rušeni.

Ačkoliv měl Pike poměrně vysoké postavení, poslední roky se vyhýbal kontaktu s lidmi, a obzvláště s těmi, kteří sedávali v těchto restauracích. Na přetvářku už mu nezbývala energie. Pokud zrovna nebyl s týmem na misi, trávil svůj volný čas v pohodlí domova.

„Ahoj Marcu,“ pozdravil ho neformálně poručík Atkins, když přišel k jeho stolu. „Co zrovna ty tady děláš?“

„Jamesi, mohl jsem tušit, že tě tady potkám,“ řekl Pike a ukázal na koženou židli na protější straně stolu. „Posaď se.“

„Moc dobře víš, že tady trávím skoro každé odpoledne. Dva týdny jsem tě nikde neviděl a doma jsi taky nebyl. Nepřišel jsi sem náhodou, jen aby sis mohl s někým popovídat?“

„Jen jsem si potřeboval odpočinout. A mají tady moc pěkný výhled,“ dodal Pike a ukázal z okna na vládní budovu na druhé straně ulice.

„Nemyslíš si snad, že ti uvěřím tu tvou pohádku o tom, že sis sem přišel jen tak sednout,“ poznamenal Atkins znuděně a zamával na číšníka. „Moc dobře vím, že do tý vládní budovy má dneska dorazit tucet náčelníků štábu. Každý v týhle místnosti to ví. A ty tady sedíš, aby sis to sám pohlídal. Nechápu, proč jejich ochrance nevěříš, vždyť už teď je před vchodem třikrát víc vojáků než normálně, a to ještě ani nepřijeli.“

„Už mě nebavilo sedět doma a sepisovat zprávu o minulé misi,“ pronesl major. Třebaže si kdejaký člověk představoval práci důstojníka jako akční zaměstnání, věděl, že tomu tak doopravdy není. Po drtivou většinu času jen seděl za stolem a vyplňoval formuláře a žádosti od svých nadřízených. Nejhorší na tom celém bylo, že jako velitel týmu měl za jeho členy plnou zodpovědnost. Jakýkoliv přestupek v pracovním anebo v osobním životě musel dopodrobna obhajovat. A že jich bylo. Alex s Linkem se na veřejnosti drželi za ruce? Dvacetistránkový formulář. Poručík opět přišel do práce opilý? Padesátistránková úřední zpráva. Někde se sám přerekl a nějak tím zpochybnil nadřazenost lidu Juliánské aliance? Pokuta ve výši ročního platu. Občas měl pocit, že by to někomu nahoře hodně usnadnilo práci, kdyby se všechno tak nějak vyřešilo samo.

„Díky, Francu,“ poděkoval Atkins, když mu číšník přinesl nápoj v koktejlové sklenici. „Pamatuji si, co se stalo, když jsi byl u speciálních jednotek, ale je zapotřebí na to zapomenout. Nedá se to změnit a chápu, že cítíš potřebu zabránit každému dalšímu možnému útoku, ale to, k čemu tehdy došlo, není tvoje vina. Pokazila to ochranka už na začátku, když se snažili...“

„Přestaň s tím!“ zastavil ho Pike, už se mu málem vybavila ta zdrcující vzpomínka. „Děkuji, že se mi snažíš pomoci, ale až moc dobře vím, proč mě odvolali do týmu Epsilon. Muselo se to ututlat, jinak to nešlo.“

„Já si spíš myslím, že tě tam převedeli díky vyjednávání, kterého ses účastnil týdně po útoku. Lidé ti naslouchali a soucítili s tebou. Vzniklo z toho přece, ač křehké, už šest let trvající příměří s Fálskou federací,“ ušklíbl se a šťouchl do něj, aby ze svého nadřízeného dostal alespoň nějakou reakci. Major však na ožehavé téma nijak nereagoval. Před šesti lety,